

לא קל להתרגל שכבר לא תהיה דפיקה חזקה בדלת וצעקה מבחוץ
"אפשר להכנס?" כבר לא נשמע את הקול הזה בכלל במשק!!

אבל עוד יותר קשה לי להזכר בתחילת שנות ה-50 ואני הלולנית בלול הביצים
שהיה לנו. תנאי עבודה היו קשים ומצב כוח אדם לא היה טוב. בלול כמעט
הגיעו מים עד נפש ולא יכולתי להתגבר לבדי על העבודה, שאז כללה גם הכנת
תערובת.

והפתרון הגיע! - בשנת '53 הגיע עולה חדש. בחור צעיר וחזק. ישר מצרפת.
מרכז המשק הציע לי את העולה החדש לעבודה בלול, והסכמתי לנסות.
למחרת בשש בבוקר התייצב הבחור לעבודה והמילה הראשונה שיצאה מפיו
היתה "בונז'ור". השכו עיני - כיצד אדבר איתו במלים הספורות הבודדות שלי
בצרפתית? כמה זמן יקח עד שיבין עברית?

עבדנו בוקר שלם. איכשהו הסתדרנו בסימנים, במילים פשוטות ובידיים, עד
לשעת הצהריים, ובדרך לחדר-האוכל שאלתיו איך השם "נורברט" מגיע
לצרפת. אז סיפר לי כי נולד בברלין, וכי מבין ומדבר גרמנית - מתח אותי
בוקר שלם ובדק את הצרפתית שלי!! בהמשך אמר לי שנהנה מהעבודה וכי
הוא רוצה להמשיך לעבוד בלול. כך עשה מספר שנים, גם אחרי שאני הפסקתי
לעבוד שם.

עברנו תקופה ארוכה ביחד. נורברט התחיל להבין ולדבר עברית ויחד עם זה
התחיל להיות בן-בית אצלנו ונעשה חלק ממשפחתנו.

כפי שכולנו יודעים היום, נורברט גם אז עבד קשה וטוב. כשנמיות פקדו את
הלולים, נורברט הביא רובה ורדף אחריהם. סחב את השקים, ערבב תערובת,
ובזמן המשלוחים לשוק סחב כלובים כבדים. ובכלל מה לא עשה!! אפילו איבד
שעונים והרג נחשים. מאוחר יותר, בשנות ה-70 וה-80, נורברט דיבר על
החביתות שבישל בלול. והזכיר לי את התעלולים שהוא ואברהם (בחור
מהנח"ל) עוללו בלול. ניתן להזכר בהרבה סיפורים על נורברט. אחרי הלול
הוא עבד במקומות אחרים במשק. אך הלול נשאר בזכרונו כאהבה ראשונה.
מקום עבודה ראשון בארץ חדשה.

הוא יחסר לכולנו! יהי זכרו ברוך.